

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.081/2013/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a 198. számú Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda neve, ügyintéző: Dr. Karácsony József ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) I. r., valamint az felperes neve (felperes címe) II. r. felperesek által a Dr. Ludmán Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Debreceni Törvényszék 2012. december 4. napján kelt, 3.G.../2010/48. számú ítélete ellen az alperes részéről 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. június 25. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az államnak 1 656 000 (Egymillió-hatszázötvenhatezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, és 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek és a II. r. felperesnek külön-külön 254 000 - 254 000 (Kettőszázötvennégyezer-kettőszázötvennégyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. r. felperes és az alperes, valamint a II. r. felperes és az alperes között 2008. december 31. napján 10 000 000 Ft vonatkozásában, 2009. december 31. napján 8 600 000 Ft vonatkozásában, 2010. március 10. napján pedig 2 100 000 Ft vonatkozásában létrejött „engedményezés” megjelölésű, a tényleges tartalmukat tekintve valójában tartozás átvállalási szerződések érvénytelenek. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 20 700 000 Ft-ot, és 16 300 000 Ft után 2010. január 1. napjától, 2 300 000 Ft után 2010. április 1. napjától, míg 2 100 000 Ft után 2010. július 1. napjától kezdődően a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot, valamint 1 041 400 Ft perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy felhívásra fizessen meg az állam részére 900 000 Ft illetéket. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az alperes mindkét felperesnek tagja, és az I. r. felperesnek 2008. február 29. napjától a felszámolás kezdő időpontjáig, 2010. július 16. napjáig, a II. r. felperesnek pedig 2007. május 2. napjától a felszámolása kezdő időpontjáig, azaz 2010. június 23. napjáig ügyvezetője volt. Mindkét felperes felszámolója a J. Kft.

Az I. r. felperes a 2008. december 6. napján kelt kölcsönszerződés alapján 10 000 000 Ft kamatmentes kölcsönt nyújtott az alperes részére, a kölcsön visszafizetésének határideje 2009. december 31. napja volt. Késedelmes visszafizetés esetén a mindenkor i jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot kötöttek ki.

Az I. r. felperes és az alperes között 2009. január 21. napján 2 300 000 Ft vonatkozásában, 2009. március 4-én 1 500 000 Ft-ra nézve, 2009. március 12. napján 1 000 000 Ft tekintetében, míg 2009. április 3-án 1 500 000 Ft tárgyában, 2009. december 31-ei lejáráttal, majd 2009. december 23-án 2 300 000 Ft vonatkozásában 2010. március 31-ei lejáráttal, 2010. január 11-én 1 000 000 Ft, 2010. március 5. napján pedig 1 100 000 Ft tekintetében 2010. június 30-ai lejáráttal az első kölcsönszerződéssel egyező tartalmú szerződések jöttek létre.

A kölcsönösszegeknek az alperes részére történt kifizetését a kölcsönszerződések keltének napján kiállított kiadási pénztárbizonylatok is igazolták.

A kölcsönszerződésekkel azonos időben az alperes, mint kölcsönadó, a II. r. felperessel, mint kölcsönvevővel is kötött kölcsönszerződéseket, amelyekben az I. r. felperessel kötött kölcsönszerződésekkel megegyező összegekkel és lejáráttal nyújtott kölcsönt az alperes a II. r. felperesnek. Ezen kölcsönszerződések vonatkozásában a pénzmozgást nem igazolják bevételi pénztárbizonylatok. Valamennyi kölcsönszerződést mindkét fél nevében az alperes - ügyis, mint az I. és a II. r. felperesek képviselője - írta alá.

Az alperes, az I. és a II. r. felperesek 2008. december 31. napján 10 000 000 Ft-ra, 2009. december 31. napján 8 600 000 Ft-ra, míg 2010. március 10. napján 2 100 000 Ft-ra vonatkozóan „engedményezési szerződés”-nek megnevezett, tartalmát tekintve azonban tartozásátvállalásnak minősülő megállapodást kötöttek, amely alapján a II. r. felperes átvállalta az alperesnek az I. r. felperes felé fennálló tartozását. Ezeket a szerződéseket is mindkét felperes részéről az alperes írta alá.

Az alperes a kölcsönösszegeket nem fizette vissza az I. r. felperesnek, és az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azokat nem adta tovább a II. r. felperesnek sem.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a peres felek között létrejött tartozásátvállalási megállapodások érvénytelenek, és az alperes kötelezését 20 700 000 Ft tőke, és annak a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére a Cstv. 40. § (1) bekezdése, valamint a szerződések jó erkölcsbe ütközése, mint jogcím alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy a kölcsönszerződések ténylegesen az I-II. r. felperesek között jöttek létre, mivel az I. r. felperesi cég jó anyagi helyzetben volt, ezért kölcsönt nyújtott a pénzügyi nehézségekkel küzdő II. r. felperes részére. Az alperes közbeiktatásával létrejött szerződéses konstrukciót könyvelői, illetve könyvvizsgálói javaslatra hozták meg.

Az alperes álláspontja szerint a tartozásátvállalási megállapodások nem ütköznek jó erkölcsbe, és nem merítik ki a Cstv. 40. §-ában felsorolt egyik megtámadási okot sem.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét megalapozottnak találta a Cstv. 40. § (1) bekezdés b.) pontja, valamint a 40. § (3) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perben a Cstv. § (3) bekezdésében szabályozott vélelemmel szemben az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a tartozásátvállaló nyilatkozatok alapján a II. r. felperes nem vállalt ingyenes kötelezettséget, illetve, hogy a szerződések megkötése során az alperes jóhiszeműen járt el.

Az elsőfokú bíróság az alperes bizonyítását sikertelennek találta, mivel maga az alperes is a perben különbözőképpen nyilatkozott a szerződések létrejöttének körülményeit illetően: az alperes azon állításait, miszerint a II. r. felperesi, illetve az utóbb hivatkozott I. r. felperesi könyvelő tanácsára kötött a két felperes az alperes közbeiktatásával kölcsönszerződést, mind N.Zné (a II. r. felperes könyvelője), mind K.A. (az I. r. felperes könyvelője) a tanúvallomásaikban tagadták.

Az alperes ugyancsak ellentmondásos nyilatkozatot tett a pénzüsszegek átadásának bizonylatolásáról, ezért az alperes szavahihetősége megkérdőjeleződött a perben.

N.Zné - akinek egyébként a peres felek közötti jogügyletekről nem volt közvetlen tudomása - tanúvallomásában is voltak ellentmondások, az nem volt alkalmas az alperesi állítás bizonyítására, ezen túl nyilatkozata ellentétben állt K.A. tanúvallomásával is.

K.A. tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta azt, hogy a kölcsönszerződésekben szereplő, a pénztárbizonylatokkal is igazolt összeg az I. r. felperestől az alpereshez került, a további pénzmozgás tényleges megtörténtét ugyanakkor nem támasztotta alá, ezért tanúvallomása az alperes visszafizetési kötelezettségét alapozta meg.

Az elsőfokú bíróság ellentmondásosnak ítélte meg S.M.E. tanúvallomását is. A tanú magát érdektelennek vallotta, holott az alperes a nagynénje férje, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a cégiratokból megállapította, hogy a tanú az I. r. felperesnek is tagja. Tanúvallomása szerint a II. r. felperes iratanyagában az engedményezési szerződések mellé, mint alapbizonylatot hozzátűzték az I. r. felperes pénztára kiadási bizonylatainak fénymásolatát is. Mivel azonban a perben összesen 8 db kiadási pénztárbizonylat lett becsatolva, ezzel szemben csupán három engedményezési szerződés került megkötésre, ezért tanúvallomása nyilvánvalóan iratellenes. Ezt észelve maga a tanú is pontosította a tanúvallomását akként, hogy az alperes és a II. r. felperes között létrejött kölcsönszerződésekhez csatolták a másik cég kiadási bizonylatait.

A tanú ellentmondásosan nyilatkozott az engedményezési szerződések elkészítéséről is. Először azt állította, hogy az engedményezési szerződéseket is ő készítette a kölcsönszerződések megírásakor, ugyanakkor vallomásának ezt a részét a bíróság ismételt kérdésére utóbb megváltoztatta. A bíróság felhívására változtatta meg a kölcsönszerződések elkészítésére, illetve aláírására vonatkozó nyilatkozatát is. Nyilatkozatát ezért az elsőfokú bíróság nem fogadta el olyannak, mint amely az alperes védekezését alátámasztja, éppen ellenkezőleg, a tanúvallomásból az alperesi védekezés valótlanságára következett.

Az alperes indítványára lefolytatott szakértői bizonyítás sem támasztotta alá az alperes állításait. A szakértő a becsatolt főkönyvi katonok alapján azt állapította meg ugyanis, hogy maga az engedményezés egyik cégnél sincs lekönyvelve. A szakértő állapította meg

azt is, hogy a könyvelés nem igazolja azt, hogy az alperes a II. r. felperesnek kölcsönt adott, a II. r. felperes könyvelésében, a főkönyvi kartonokon F. kölcsönbefizetés szerepel, egyedül az 1/15. számú mellékleten található a alperes kölcsön megjelölés, ez pedig a 2010. évi befizetéseket tartalmazza. Egy későbbi időpontban kinyomtatott 1/14. számú mellékleten ugyanezen kölcsönre vonatkozóan a megjelölés ismét F. kölcsön volt.

A szakértő a felszámolónál talált iratanyag és az alperestől bekért iratok áttanulmányozása után sem talált olyan alapbizonylatot, amely igazolta volna akár az I. r. és a II. r. felperes közötti pénzmozgást, akár az alperes és a II. r. felperes közötti pénzmozgást.

Mindezen bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy az engedményezési szerződés elnevezésű szerződések nem ingyenesek voltak, illetve hogy nem rosszhiszeműen járt el.

Az alperes szakértő kirendelését indítványozta abban a kérdésben is, hogy a II. r. felperes könyvelésében a ...-es rovatba tévedésből került lekönyvelésre a kérdéses 20 700 000 Ft a ...-es rovat helyett. A könyvszakértő vizsgálatát kérte arra, hogy a II. r. felperes a felszámolás időpontjában ténylegesen milyen összegű bankhiteltartozással rendelkezett, illetve, hogy a fennállt bankhitel tartozásának összege egyezik-e az alperes által 2012. június 11. napján csatolt főkönyvi kivonat ...-es rovatában szereplő összeggel.

Az elsőfokú bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy az alperes bizonyítási indítványának teljesítésével a per költségei növekedtek volna, a pertartam elhúzódott volna anélkül, hogy a szakértő által adott válasz az alperes által bizonyítani kívánt tényeket akár megerősíthette, akár gyengíthette volna. A per tárgya ugyanis nem az I., vagy a II. r. alperes könyvelésének a vizsgálata volt, hanem az, hogy az I. r. és a II. r. felperes, valamint az alperes között létrejött jogügylet ténylegesen milyen tartalommal, és mely felek között jött létre.

Az elsőfokú bíróság ebben a vonatkozásában azt ítélte perdőntőnek, hogy az I. r. felperes és az alperes közötti pénzmozgások bizonyítottak voltak, azok az I. r. felperes könyvelésébe bekerültek, alapbizonylatok is alátámasztották azt, míg az alperes és a II. r. felperes közötti kölcsönszerződésekre vonatkozóan ugyanez nem állapítható meg. Ezért mellőzte az alperes bizonyítási indítványát.

Ítélete indokolásában rámutatott arra is, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15. § (3) bekezdése értelmében önmagában az a tény, hogy valamely gazdasági esemény szerepel-e a könyvelésben, vagy sem, még nem bizonyítja ezen gazdasági esemény megtörténtét vagy meg nem történtét, ehhez a könyvelés mögött található bizonylatok, okiratok is szükségesek. Abban az esetben tehát, ha bizonyított lenne, hogy a II. r. felperes könyvelésében szerepelt az alperestől kapott kölcsönösszeg, ez még mindig nem bizonyítja azt, hogy az alperes és a II. r. felperes között létrejött a kölcsönszerződés, ezt más módon is bizonyítania kell az alperesnek.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. r. felperes több részletben, összesen 20 700 000 Ft összegű kölcsönt nyújtott az alperesnek, aki azt lejáratkor nem fizette vissza, és nem is adta tovább a II. r. felperesnek. A II. r. felperes által 2008. december 31. napján, 2009. december 31. napján és 2010. március 10. napján megkötött ún. „engedményezési” szerződésekben a II. r. felperes az alperesnek az I.r. felperessel szemben fennálló tartozását ingyenesen átvállalta, ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. r. és a II. r. felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdés b.) pontja alapján jogosult volt az engedményezési szerződéseket megtámadni. A megtámadásra nyitva álló 90 napos határidő az I. r. és a II. r. felperes iratanyagának a felszámoló részére történt átadásával,

2010. szeptember 21. napjával kezdődött, ezért a keresetlevelet a felperesek határidőben terjesztették elő.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az engedményezési szerződések a Cstv. 40. § (1) bekezdés b.) pontja alapján, mint elsődleges jogcímen érvénytelenek, ezért a szerződések jó erkölcsbe ütközését nem vizsgálta.

A Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállításáról, a pervesztes alperest pedig a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesek perköltségének a megfizetésére, valamint az illetékfeljegyzési joggal rendelkező felperesek által le nem rótt kereseti illetéknek az állam javára, felhívásra történő megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és a felperesek keresetének az elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Fellebbezése indokaként megismételte azt az előadását, miszerint a II. r. felperes 2008. évtől kezdve likviditási gondokkal küzdött, míg ezzel egy időben az I. r. felperes gazdasági helyzete megengedte azt, hogy a másik vállalkozás részére rövid lejáratú kölcsönt nyújtson. Így történt meg a perbeli kölcsönök nyújtása. A pénzmozgás úgy zajlott le, hogy az I. r. felperestől az adott napon a kérdéses összegeket kiadásba helyezték, majd a pénzt az alperes hiánytalanul befizette a II. r. felperes felé. Ezen pénzmozgásoknak megfelelően készültek el az „engedményezés” elnevezésű okiratok is.

Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló okiratok tartalmát, illetve a lefolytatott tanúbizonyítást helytelenül értékelte.

Az alperes nem vitatta, hogy az általa meghallgatni indítványozott tanúk nem teljesen egyezően nyilatkoztak az okiratok elkészültének körülményeiről, az ellentmondásokra azonban szerinte magyarázatot ad az időmúlás. N.Zné tanú ténybeli tévedéseit eredményezhette az is, hogy a II. r. felperes könyvelését eleinte ő végezte, mint a vállalkozás alkalmazottja, majd ezt a tevékenységet egy ideig egy külső könyvelő cég látta el, utóbb pedig megbízás alapján ismét N.Zné végezte el.

Álláspontja szerint N.Zné és S.M.E. tanúvallomása megegyezett abban, hogy az I. r. felperestől származó pénz a II. r. felperesi vállalkozáshoz került. A több év elteltére tekintettel éppen az lenne gyanús, ha a tanúk minden részletre kiterjedően egyező előadást tudnának tenni. E két tanú vallomását lényegében K.A. tanúvallomása is alátámasztotta (10. sorszámu jegyzőkönyv, 5. oldal utolsó két bekezdésében írtak). Az, hogy a perben nem lehet megállapítani, hogy ki fogalmazta, illetve szerkesztette meg a perbeli „engedményezés” elnevezésű okiratot, még nem jelenti azt, hogy az okiratokban foglalt, illetve azok elkészítését indokoltá tevő gazdasági események sem történtek meg. Állította, hogy a perbeli esetben ténylegesen a két vállalkozás között kamat felszámítása nélkül, rövid lejáratú kölcsön nyújtása történt.

Hivatkozott arra, hogy mivel a jogügyletek időpontja lényegesen megelőzte a felszámolás elrendelését, ezért szóba sem kerülhet, illetve a perben semmilyen adat nem merült fel arra nézve, hogy az ügyletet eredményező szándék a hitelező kijátszására irányult volna.

Az alperes rosszhiszeműségét önmagában arra a tényre tekintettel sem lehet megállapítani, hogy az alperes írta alá a felperesek nevében is a szerződést, mivel az

alperes, mint a felperesi vállalkozások ügyvezetője a Gt. 22. § (4) bekezdése, és a 149. §-a alapján jogosult volt erre.

Kitért arra is, hogy valójában a két felperes áll egymással adósi-hitelezői viszonyban, ezért az azonos felszámoló, illetve az azt képviselő ügyvédi iroda ellenérdekű vállalkozások képviselőjét látja el egy időben. Erre az alperes a 2011. február 3. napján kelt ellenkérelmében már hivatkozott. Az alperes ezt a tényt bejelentette a felperesek felszámolását lefolytató bírósághoz is, azonban az eljáró bíróságok nem állapították meg azt, hogy érdekellentét állna fenn.

Hivatkozott arra is, hogy a felszámolás elrendelését követően az I. r. és a II. r. felperesi cégek iratanyaga több részletben lett átadva a felszámolónak. Az iratanyagot N.Zné, S.M.E. állították össze, sajnos ennek során nem készítették kellő részletességű iratjegyzéket arról, hogy az egyes dossziék konkrétan hány darab és milyen jellegű okiratot tartalmaznak. Ezért kétséges az, hogy az alperes milyen okiratokat adott át.

Hangsúlyozta, hogy az alperesi védekezés lényege az, hogy az I. r. felperes vagyonában beállt csökkenés a II. r. felperes vagyonában növekményt eredményezett. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a valós gazdasági folyamatok vizsgálata helyett kizárólag a könyvelési dokumentumok és iratok megléte, vagy hiánya alapján foglalt állást. A per eldöntése szempontjából jelentősége van annak is, hogy az engedményezés elnevezésű okiratokban szereplő összegek beérkeztek-e a II. r. felpereshez. Ez pedig kizárólag a cég tényleges vagyoni helyzetének feltárása mellett állapítható meg, az erre irányuló alperesi bizonyítási indítványt ezért az elsőfokú bíróság megalapozatlanul utasította el.

Rámutatott arra is, hogy az alperes 2012. június 11. napján kelt bizonyítási indítványa, N.Zné tanú és L.Fné szakértő 2012. szeptember 25. napján tett nyilatkozata egyértelműen alátámasztották azt, miszerint a cég dokumentumai alapján megállapítható, hogy a II. r. felperes ténylegesen milyen összegű, a főkönyvi kivonat ...-es rovatában feltüntetendő bankhiteltartozással rendelkezett. Ebből következtetni lehet arra is, hogy az I. r. felperestől származó 20 700 000 Ft valójában tévesen lett iktatva a ...-es rovatba, mint ahogyan azt N.Zné tanúvallomása tartalmazta.

Az alperes 2012. október 5. napján, november 5-én és november 29-én ezért indítványozta az ügyben eljáró szakértő véleményének a kiegészítését, indítványát azonban az elsőfokú bíróság elutasította.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az alperes perköltségben történő marasztalását kérték.

A fellebbezésben kifogásolt ügyvédi képviselő módjával kapcsolatban kifejtették, hogy a felperesek között a perben egyáltalán nincs érdekellentét. A felpereseknek egyező érdeke, az, hogy a bíróság nyilvánítsa érvénytelennek az „engedményezési”, valójában tartozásátvállalási szerződéseket, és az alperes fizesse vissza az I. r. felperes részére az átvett kölcsönöket, a II. r. felperes pedig ne tartozzon az I. r. felperesnek.

Álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság a Cstv. 40. § (1) bekezdés b.) pontja alapján mondta ki a perbeli szerződések érvénytelenségét, ugyanakkor a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) pontja szerinti feltételek is megállapíthatók, hiszen a felperesek a tagjukkal és vezető tisztségviselőjükkel kötöttek olyan szerződést, amely az I. r. felperes vagyonát csökkentette, a II. r. felperes vagyonát pedig nem növelte.

Sem a tanúk ellentmondó vallomásai, sem az aggálytalan szakvélemény nem igazolta azt az alperesi állítást, hogy az I. r. felperes a II. r. felperesnek nyújtott kölcsönt. A számviteli

bizonylatok éppen ennek ellenkezőjét támasztották alá, illetve bizonyításra került az is, hogy a perben megtámadott szerződések utólag, egy időben készültek el, azok nem lettek lekönyvelve.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a peres eljárást szabályszerűen lefolytatva a szükséges bizonyítást felvette, a bizonyítékokat (az okirati bizonyítékokat, tanúvallomásokat, a szakértői véleményt) okszerűen értékelte, a tényállást a felek előadásainak és a beszerzett bizonyítékoknak az egybevetésével helyesen állapította meg, azt kellő mélységben feltárta. Az így megállapított tényállásból helytálló következtetéseket vont le, az irányadó jogszabályokat helyesen értelmezte és alkalmazta, mindezek alapján megalapozott és jogszerű ítéletet hozott, helyt adva a felpereseknek az alperessel szemben támasztott keresetének.

Az elsőfokú bíróság ítéletét minden releváns körülményre kiterjedő, helytálló, meggyőző indokolással látta el, amellyel az ítéletábra teljes egészében egyetért, az kiegészítésre nem szorul.

Az ítéletábra ezért a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése szerint - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére is - az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaival együtt helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem volt alkalmas arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét, annak megalapozottságát és jogszerűségét aggályossá tegye, és az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, vagy annak hatályon kívül helyezését eredményezze.

Az alperes a fellebbezésében nem hivatkozott sem új bizonyítékokra, sem olyan körülményre, amelyet az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásánál ne vett volna figyelembe, az alperes valójában megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését.

A felperesek a vagylagosan előterjesztett keresetüket elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés b.) pontjában írt jogcímre alapították, amely szerint a hitelező - vagy az adós nevében a felszámoló - a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított egy éves jogvesztő határidőn belül keresettel megtámadhatja az adósra a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás, vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkel különbözettel megkötött visszatérő jogügylet.

Másodlagosan, a per során kiterjesztett keresetükben a Ptk. 200. § (2) bekezdésére hivatkoztak, annak megállapítását kérték, hogy a felek között létrejött, tartalmukat tekintve tartozásátvállalási szerződések semmisek, mert azok nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköznek.

Az elsőfokú bíróság a felperesek elsőként előterjesztett, a Cstv. 40. § (1) bekezdés b.) pontjára alapított keresetét vizsgálta, és miután ezen a jogcímen azt alaposnak találta, ezért nem vizsgálta az utóbb, másodlagosan megjelölt jogalapot.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a bizonyítási feladatok kiosztásánál a Cstv. 40. § (3) bekezdésében foglalt vélelmet, miszerint - többek között - ha a gazdálkodó

szervezet a tagjával, vagy vezető tisztségviselőjével köt szerződést, az (1) bekezdés a.) és b.) pontjainak alkalmazásában a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló okirati bizonyítékok, a könyvszakértői vélemény és a tanúvallomások gondos értékelése alapján helyesen állapította meg azt, hogy az alperes a tartozásátvállalásra vonatkozó törvényi vélelmet az ingyenesség és a rosszhiszeműség tekintetében nem tudta megdönteni.

A fellebbezésében az alperes iratellenesen és megalapozatlanul állította azt, hogy az alperes az I. r. felperestől kölcsönbe vett összeget a II. r. felperes felé befizette, illetve hogy ezt alátámasztják az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások.

Az elsőfokú bíróság az alperes összességében „zavaros” nyilatkozatait és az ellentmondásos tanúvallomásokat az ítélete indokolásában részletesen elemezte, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, miszerint az I. r. felperestől átvett kölcsönösszegek a II. r. felperes vagyonát gyarapították.

Minden alapot nélkülözött a felperesek érdekellentétére való fellebbezési hivatkozása is, sem a két felszámolás alatt álló felperesi gazdálkodó szervezet azonos felszámolója miatt, sem gazdasági szempontból a felperesek között nem áll fenn érdekellentét. A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben helyesen fogalmazták meg azt, hogy mindkét felperesnek ugyanaz az érdeke: a bíróság érvénytelenítse a keresettel támadott szerződéseket, az alperes az átvett kölcsönöket fizesse vissza az I. r. felperesnek, és ezáltal a II. r. felperes pedig ne tartozzon a továbbiakban az I. r. felperesnek.

Mivel az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit saját maga kell, hogy viselje.

Az alperes illetékfeljegyzési jogban részesült, ezért az ítélet tábla a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése szerint őt kötelezte a fellebbezésén le nem rótt 1 656 000 Ft összegű feljegyzett fellebbezési illeték felhívásra, az állam javára történő megfizetésére.

A Pp. 78. §-a alapján az ítélet tábla a másodfokú eljárásban is pervesztes alperest kötelezte a felperesek javára a felperesek jogi képviselőjének ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltsége megfizetésére, melynek összegét az ítélet tábla "A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről" szóló többször módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján, mérlegeléssel - figyelembe véve azt, hogy mindkét felperesnek azonos volt a jogi képviselője - mindkét felperes esetében 200 000 Ft + áfa = 254 000 Ft összegben állapította meg.

Debrecen, 2013. június hó 25. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó